

**ПАУЛА ЛАЙТ
АДВОКАТ НА ДЯВОЛА ИВАН
КОСТОВ ИЛИ ПЛАТЕН
МАНИПУЛАТОР Е ПАУЛА
ЛАЙТ?**

chitanka.info

Вече осем години Иван Костов е просто един депутат в парламентарната група на малка опозиционна партия, но медиите — верни поданици на различни финансови клики и групировки не спират да бълват срещу него огън и жупел. Докато една личност олицетворява настоящата власт, това е не само здравословно и правилно, а и необходимо, за да имаме истинска демокрация. Самата аз често нападам с прекалено остър език Доган, Бойко Борисов, Станишев, Симеон. Буди тревога, обаче, когато един човек, който няма властовите лостове, за да се защити, системно и непрестанно бива превръщан в жертвен козел, върху който се прехвърлят всички грехове на племето ни. Костов е виновен за лошата и неизгодна приватизация; Костов е виновен за корупцията и организираната престъпност. Пак Костов е в дъното на разбиването на дясното политическо пространство. Може би, той стои и в основата на сушите, земетресенията, или глобалното затопляне.

За едни той бил комунист от средната номенклатура, внедрен за да унищожи синята идея. За други пък рушал етническият мир с отношението си към ДПС. За трети с твърдия си и краен антикомунизъм създавал поляризация в политическото битие и рушал парламентаризма и възможността за диалог и компромиси.

Знаете ли, просто съм учудена, че не се е явил пред кроткото ни и апатично посткомунистическо стадо с рога и опашка, преди да изчезне в производната сред сярата, пепелища и пламъци. Защо ли един-единствен човек толкова плаши както безличните парламентарни мравки, така и политическите хиени, лешояди и чакали? С какво Костов тревожи сънищата на днешната политическа върхушка? Толкова се боят от него, че, когато дойде краят на земните му дни, сигурно биха поискали да сложат катинар и на ковчегата му.

Ще ви кажа, че на мен ми се повръща от такава зловна, постъпателна, упоритата демонизация на един наш сънародник!

Искам да заявя следното: Иван Костов не е ангел, но не е и дявол! Той, разбира се, има своите грехове, но и своите добродетели. Нека започна от това какво НЕ Е Костов:

Не е бивш комунист, останал верен на марксистките идеи, префасонирани в Макиавелистки формат. Дори и в най-дълбокия тоталитарен мрак човекът е имал неприятности заради еретичните в онова време идеи за пазарна икономика и е бил посъветван да напусне

преподавателската си позиция в Икономическия институт, „Карл Маркс“, след което постъпва като асистент по в ВМЕИ „Ленин“.

Не е бил и не е агент на Държавна сигурност.

Допуснал е от криви и наивни политически сметки под носа му да се вихри безобразна корупция, но самият той не се е облагодетелствал от плодовете ѝ нито пряко, нито чрез трети лица. Внимателно и отговорно проучих всички корупционни далавери, които приписват на него или на членове на семейството му.

Една от тях е историята с фондация „Сапио“. Тя датира от периода, когато е министър на финансите. Действително, налице е разрешение с неговия подпис, за чието полагане не си спомня, свързано с внос на безмитни стоки в страната от тази фондация. Това разрешение, обаче, нито е изведено по предвидения ред, нито носи дори печата на Министерство на финансите и недоумявам как е било използвано пред митническите власти. Наред с това, стоките са конфискувани навреме по нареждане на Костов и реално страната не е претърпяла нито лев загуба от случая. Наричат тази преписка наказателно — правния виц на България, защото вече дванадесет години стои на фаза предварителна проверка и нито се образува досъдебно производство, нито се прекратява по предвидения в закона ред. Използва се за тояга, която всяко ново правителство да размахва. Би следвало повече от десетилетие да бъде достатъчно време за разследващите органи да решат има ли престъпление или не. Впрочем, аз им съчувствам, защото изпълняват разнопосочни политически указания, вместо да ги оставят да си свършат работата спокойно и независимо.

Доста по-сложно е положението с приятелския кръг „Олимп“. Премиерът Костов и семейството му са обвинявани във връзки и общ интерес с така наречения приятелски кръг „Олимп“, групиран около собственика на столичния ресторант „Олимп“, Славчо Христов, шеф на СиБанк и „приятел на Костови“. Историята, в действителност, е следната:

През есента на 1996 г. в ресторант „Олимп“ за пръв път се събира официалният елит на СДС (тогава в опозиция) във връзка с президентската кампания на Петър Стоянов и нейното финансиране. Да, същият този Петър, който разхождаше невестата си, Антонина, с частен самолет по света, който после разби СДС, който като президент

взе принц Кирил за съветник, който канеше „великденчетата“ на Симеон, западните юпити на червения капитал всяка година на събор в Родопите и усърдно подготвяше похода на мравките. Това невинно агънце! Срещата е организирана не от Иван Костов, а от Марио Тагарински и наистина е среща с представители на едрия бизнес като Красимир Стойчев, шефът на СИК, Красимир Маринов (големият Маргин), Евгения Калканджиева. В това мероприятие няма участие на Костов, нито на негови близки, въпреки че в последствие никой дори не споменава имената на истинските виновници, оказали се класически „сини мравки“.

През 1998 г. фирмата на Славчо Христов печели първите си търгове за летище София. В тази фирма, „Балканстрой инженеринг“ работи братът на тогавашния министър на транспорта, Вилхелм Краус, Борис. Синът му, Антон Краус, става съдружник на Славчо Христов във фирма на Христов — „Софтстрой комплект“ ООД.

През април, 2000 г. на Общо събрание на „БриБанк“ Славчо Христов е избран за председател на надзорния съвет на банката. Официално притежава само 1,5% от капитала, но неофициалната информация гласи, че чрез офшорни компании контролира повече от 40%.

Първата голяма приватизационна сделка е покупка на Златни пясъци, като купувач на 63,8% е капиталът на РМД „Златни пясъци“, финансирано от тази банка.

През май, 2000 г. Славчо Христов финансира две РМД, кандидатстващи за пет ВЕЦ, обединени в каскадите „Пиринска Бистрица“ и „Санданска Бистрица“. Общата предложена сума е 65 милиона щ.д. Въпреки шумът около тази сделка, тя всъщност пропада.

През юни, 2000 г. става покупка на фалиралата Стопанска банка. БриБанк се преименува на СиБанк (Стопанска инвестиционна банка), а Георги Прохаски, съветник на вицепремиера Александър Божков, става изпълнителен директор на мястото на напусналия Красимир Ангарски. Близки до чиновници на тази банка РМД, финансирани от нея, купуват апетитни курорти.

През януари, 2001 г. НОИ решава да даде обслужването на половината от парите за пенсии на СиБанк.

Очевидно, всички тези факти говорят за заиграване на министри от кабинета на Костов и видни политици като Стоянов и Тагарински

със сенчестия капитал, по-точно, със СИК, както пък важни политически фигури в БСП се заиграват с ВИС и формират кръга „Орион“, но никъде не се посочват индиции за пряка или косвена връзка на тези сделки с Иван Костов. Въпреки това, никой не обвинява в корупционни схеми и едно от тези лица, по-късно сини мравки и ренегати, допринесли за разцепване на СДС, а всеки спряга само и единствено премиера. Колко е удобно да се скриеш зад гърба на жертвен козел и да си останеш невинен!

Друга сага, драматично раздухана от медиите, е тази за фондация „Демокрация“.

Скандалът с фондация „Демокрация“ започва през 2003 г., двадесет дни преди местните избори същата година, с публикацията на руския сенчест бизнесмен, Майкъл Чорни, във вестник „Труд“. В нея изгоненият от Костов и от България мафиот обвинява бившия премиер, че през 2001 г., малко преди парламентарните избори, го бил изнудвал за пари.

Десет дни преди парламентарните избори през 2001 г., когато страната ни беше споходена от рядкото щастие да ни управлява Симеон, във фондацията постъпва дарение от 18 900 щ.д. с платени данъци от регистрирана в Кипър офшорна компания, „Ромент Трейдинг“. По-късно, кипърски адвокат на фирмата прави изявление, че е извършил банковия превод по нареждане на Майкъл Чорни. Самият Чорни намеква, че бил изнудван от фондацията. Фирмата е проверена от финансовото разузнаване и няма данни Чорни да е бил дарител. Четири години по-късно бизнесменът си признава, че е прехвърлил парите, за да zlepостави Костов.

Не по-малко нелепа е историята с данъчните престъпления на съпругата на Костов във фондация „Бъдеще за България“. В трите ревизионни акта, съставени крайно некомпетентно, се съдържат факти, които абсурдно си противоречат. Въпреки жалкия изходен материал, жената преминава през целия пъкъл на едно предварително разследване, а прокуратурата внася в съда обвинителен акт. Съдът, разбира се, признава Костова за невинна, на база на събраните по делото доказателства и извършените съдебно-счетоводни експертизи.

Така, всеки от грозните компромати се пука като сапунен мехур, но зловонието, съмнението, демонизацията от страна на жалките, платени журналистически хрътки остава. Такива петна трудно се

изтриват. Ако започнат да говорят, че сестра ти била лека жена, иди доказвай, че просто нямаш сестра!

Всичко това говори за предварително обмислени сценарии, за да не дойде отново на власт синьото правителство, да бъде изхвърлен Костов от политическата сцена и вовеки да бъдем управлявани от тройната коалиция или от техни създадени сателити.

Спомням си, когато по вестниците се появиха скандални „разкрития“ за палата на Костов в Драгалевци. Проявих любопитството да видя този „палат“. Оказа се не много представителна триетажна къща, докарана до тухла. Както правим, когато успеем да си го позволим, всички ние тук, в България, по един етаж за щерките и семействата им и един — за старите. Когато се разгоря скандалът, още не беше изкаран и покрива.

Български финансист, който живее от двадесет и пет години във Виена, Стефан Краев и който ми позволи да го цитирам заяви: „Костов покрива своите и на семейството си потребности, но няма никакви капитали, съхранени за бъдещето.“ Карал стар Мерцедес, който и една средно успяла мутра би сметнала за позор и се издържали благодарение на средствата от реституираните имоти на госпожа Костова.

Нека съпоставим всичко това с веригите от хотели на Георги Велчев, брат на Милен Велчев, финансовия министър на Симеон, който стана известен с пътешествието си в яхтата на наркотрафиканта Иван Тодоров, Доктора или с имотите, които си „възстанови“ Симеон, или със скандалната сделка на сина му принц Кирил с магистрала „Тракия“. Нека не забравяме, че в момента управител на скандалната СиБанк, на мястото на Славчо Христов, е Цветелина, приятелката на генерал Бойко Борисов. И, все пак, никой не ги обвинява в корупция...

Вторият въпрос, на който ми се иска да се спрем, е направил ли е „дяволът“ Костов и нещо добро.

Ами, тия от вас, които са достатъчно възрастни да си спомнят ясно 1996 г., ще ми повярват в какъв ужасен батак беше страната. Помня, че доларът се котираше за 3 000 лева, магазините бяха празни, а един мой познат продаде гаража си за около 2–3 милиона, с които, след като си погаси битовите задължения, храни семейството си само два-три месеца.

Може да не литнахме в бляскав подем, но нещата се стабилизираха. Въведе се валутен борд и, бавно, икономиката излезе от блатото и взе да живва.

Подобри се и международният авторитет на страната и се сложи начало на преговорите ни за влизане в НАТО и ЕС. По времето на Виденов, светът ни беше забравил, а на световната икономическа географска карта името ни никакво го нямаше.

Единствен Костов никога не отиде да коленичи в Москва.

Това, което, всъщност ми беше личен балсам на сърцето, беше фактът, че за пръв и последен път БСП и Доган наистина се озоваха в опозиция. И не закъснях да си отмъстят за това! Поредната колона от сини мравки, начело с Бисеров, Йордан Цонев, Светлана Дянкова (умницата, която направи точковата система при пенсиониране) вече се стягаше за поход (всички те сега са в ДПС при Доган). Ако не се беше появило почтеното и свръхинтелигентно „Мадридско чудо“, ако СДС имаше още един мандат, може би, икономическата ни съдба щеше да е друга...

Какви са истинските грехове на Иван Костов?

Намирам го за човек, твърде нерешителен и колеблив до малодушие. Според мен, видя доста по-рано от първите си действия корупционните далавери на свои съпартийци и съекипници, но не намери смелост да действа радикално и да рискува да разцепи управляващата партия (нека не забравяме, че членовете и симпатизантите на СДС са свободомислещи хора, не вървят под строй и не изпълняват поставени политически задачи, които не одобряват). Ако беше постъпил другояче, щеше да избере по-малкото зло. Вярно, в края на 1999 г. се реши и изгони от кабинета най-корумпираните министри, но беше твърде късно да изчисти кръвта от отровата.

Не предприе решителен ход за бързо разсекретяване на досиетата. Това, че уважавал позицията на Конституционния съд, не е истинската причина. Просто се боеше, че от сенките ще изпълзят като бивши ченгета един куп сини депутати и в гардероба на управляващата партия ще загъмжи от скелети!

Подобна нерешителност премиерът прояви и с непредприемането на визита при Кадафи, с което усложни живота на българските медици в Либия.

Този муден и колеблив счетоводителски подход е недопустим в голямата политическа игра, защото от колебанията на нашения Хамлет страдаше цялата страна! Ако се нуждаех от животоспасяваща операция, не бих си пожелала Костов за хирург.

Не мога да отрека и диктаторските наклонности на Костов. Той трудно понася чуждото мнение и не търпи критика! В годините разви вкус към обкръжение с лакейски манталитет, което му оказва лоша услуга.

Човекът има, също така, сериозни проблеми с характера. Накратко казано, пълен темерут е! От началото на премиерския си пост показва непоносимост към медиите. Вярно е, че доста често те заслужават това отношение, но да отблъснеш „четвъртата власт“ си е самоубийствена лудост! Би могъл да се опита да се защити, но предпочете да запази презрително мълчание, с което позволи на плъховете да изгризат целия му авторитет, а по индукция, и авторитета на партията му. Ако Костов не преосмисли сериозно отношението към публичния си образ, никога няма да се утвърди като политик! Нека да вземем за пример едно просто сравнение между него и „мачото“ Бойко Борисов. Бойко, въпреки че трудно свързва две думи в изречение, никога не отпрати и не отблъсна медиите, с което стана техен герой. Така спечели и авторитет сред избирателите. За да бъде обективна, единствената покана за дебат, на която сигурно е отказал мълчаливо, е тази на радио „Отзвук“ в моето предаване „Коя е истинската партия?“ Не го виня, защото там не би се разминал с два лозунга и красиво размахване на мускули. Но, да не се отклонявам! Ето резултатът от различното медийно поведение:

Бойко е бил комунист като капитан в МВР и през 1990 е напуснал системата, защото е отказал да подпише декларация за деполитизиране. Иван, може би, е бил редови член на БКП, но е бил изгонен от икономическия институт за немарксистко мислене. Бойко хленчи, че не го приели в специалност Държавна сигурност в Симеоново, а Иван е имал досие като враг на режима. Благодарение на медиите, обаче, Бойко се смята за репресиран, а Иван за заподозрян в комунистически възгледи.

Бойко е регистрирал тринадесет фирми, а гаджето му е управител на СиБанк и има съдружници, свързани с престъпния свят. Иван се е питал какво да прави, докато Божков, Бисеров, Бакърджиев,

Краус, Стоянов са си пълнели банковите сметки. Бойко е богат и чист рицар, който обещава от екрана да дари „възмездие на корумпираните типове“, а Иван кара стар Мерцедес и живее на заплата и доходите на съпругата си, но го спрягат за цар на корупцията в България. Ето каква е силата на четвъртата власт!

Вярно, че Костов не е нито ангел, нито е сътворен с непорочно зачатие! Той има своите лоши дела. Но, кажете ми, ако бе извършил макар и най-мижавото престъпление, щяха ли Доган, Станишев и др. да се лишат от удоволствието да го видят облечен в раирана дреха в софийския затвор?

Знам, че мнозина няма да ми повярват, както никой не ми вярваше и всеки ме псуваше, когато през 2001 година бях скептична към бъдещото управление на „царя“. Знам и че върху ми ще се излее много помия, че съм платен защитник на дявола, въпреки че Костов не ме познава и никога няма да ме познава. Това си е ваша работа! На мен лично направо ми се повръща от ангели като Симеон, Станишев и Доган и съм по-склонна да заложа на обратната сила! Какво да ви кажа, такава ни е конното състезание. Има на пистата само един кон, Синята коалиция. Може да е кранта, но все пак се тътри по пистата. Аз лично не ща да залагам на политическите мулета и кастрати, каквито са останалите състезатели. Те не вървят по правия път и мъкнат в дисагите си финансовите интереси на мафията.

Бих гласувала за тия мили деца от ПП „Зелените“, но мога да смятам и съзнавам, че гласът ми ще отиде точно там, където не желая, в нищото. Така че или ще зачеркна бюлетината си, или ще заложа на „крантата“. Въпрос на личен избор!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.